

Gratia

Gratia nisi gratis est, non est gratia
"Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd"
Augustinus

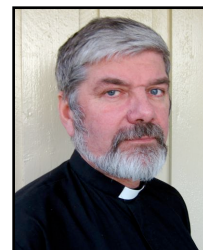
Kyrkblad – Evangelisk – lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad – Den Evangelisk lutherske bekjennelseskirke
Nr 3. 2012 årgang.16

Altartavle i Råde kirke i Østfold.

Foto: GAHj

Nåde og fred

GRATIA

Utgis av:
Den Evangelisk
Lutherske Bekjennelseskirke/
Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan

Ansv.red.Gunnar Edwardsson,
Redaksjonssekretær:
Gunnar Hjorthaug
gunnar.hjorthaug@tele2.no

Kirkestyret:

Asbjørn Hjorthaug, formann/ordf.
Gunnar Edwardsson, sekr./sekr
Jan-Erik Andersson, kasserer/kassör
Tlf: 0431/430165,
Åke Malander.
Nils Svensson.
Kirkestyrets adr: Rugdeveien 3
N-1823 Knapstad. Tlf/fax: 69 92 11
32
Kyrkans sv.bankgironr 5633-5136
Kirkens no.bankkontonr.
1135.10.53102

Menigheter/Församlingar:

S:t Matteus ev luth förs., Uppsala

Kh Åke Malander,
Åkerlänna 40
S-743 71Björklinge,
Tlf/fax 018/356140/356235
ake.malander@telia.com

S:t Johannes ev luth förs., Yxenhult

Kh Gunnar Edwardsson,
Fågelsångsv.14
S-341 31 Ljungby,
Tlf/fax 0372/62952
gedwardsson@ljungby.nu

S:t Andreas ev.luth förs., Skellefteå

Kh Gunnar Byström,
Fäbodgatan 34, S-931 56 Skellefteå,
Tlf/fax 0910/35008
bystrom@torpet.ac

Den lutherske menighet, Knapstad

Mprest Asbjørn Hjorthaug
Rugdeveien.3 N-1823 Knapstad
Tlf/fax 69 92 11 32
asbj.hjorthaug@c2i.net

"Nåde være med dere og fred fra ham som er og som var og som kommer," Les: Åp 1,4-8

I Oldtiden startet en brevet med en hilsen fra avsenderen til mottageren. I brevene i NT har vi mange eksempler på det. Denne hilsenen vi har i Åpb.1,4-8 er en felles hilsen foran de syv brevene til de syv menighetene som Jesus nevner i Åp 1,11: *«Det du får se, skal du skrive i en bok og sende til de sju menighetene: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.»*

"Nåde" og "fred" er en hilsen vi kjenner igjen fra Paulus og Peters brev og 2. Johannes brev.

Denne hilsen er fra *"ham som er og som var og som kommer"*. Det er en beskrivelse av Gud selv. Han som er, var og være skal en sann Gud fra evighet og til evighet. Da Moses står ved den brennende tornebusken, møter Gud han og vil ha han til å gå hans ærend til Egypt og føre folket ut. Moses vil vite navnet på den som sender ham til dette oppdraget. *"Da varer Gud: Gud svarte Moses: «Jeg er den jeg er.» Og han sa: «Slik skal du svare israelittene: Jeg er har sendt meg til dere.»* 2 Mos 3,14 Jesus forteller gang på gang at **"Jeg er"** sannheten, veien og livet. **"Jeg er"** døren, den gode hyrde, livets vann. Med det sier Jesus at han er Gud. Gud er også den som "kommer". Gud er fortsatt virksom. Åpenbaringsbokens hovedtema er at Herren kommer. Hilsenen er også fra "de syv ånder" et uttrykk for fullkommenhetens Ånd - den Hellige Ånd og Jesus Kristus, *"Han elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod"*. Dette minner oss om hilsenen Jesus kom med til redde disipler som satt innelåst etter at Jesus har stått opp fra de døde. Jesus kommer og sier *"Fred være med dere"*. Disiplene var redde og egstelige. De hadde ikke opptråd som de store heltene der de sovnet i Getsemane hagen, flyktet bort ved korsfestelsen, fornektet han og forrædt han, tvilte på oppstandelsen. En flokk ynkelige disipler. Så er Jesus der med *"Fred være med dere"*. Det er fullbrakt. Synden er sonet og gjelden betalt. Jeg er ikke her med anklagelser, men med en fredshilsen. Jesus fordømmer aldri engstelige, redde og angrende syndere. Han kommer alltid med en fredshilsen. Han ber oss om å gå ut med den fredshilsenen til alle mennesker.

Her åpner apostelen Åpenbaringsboken med samme fredshilsen: nåde og fred. Rett nok beskriver boken de siste tider og om dommen. Det kan få oss redde og engstelige. Men hør innledningsvis sier Jesus at vi ikke skal være redde og engstelige: *"Han elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod"*. Og videre forteller han oss innledningsvis i hilsenen at *"har gjort oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far - ham tilhører æren og makten i all evighet."* Dette har han gjort akkurat slik vi er, uten å ha fortjent det for Jesus Kristi skyld.

Snart kommer han igjen for å hente sine. Dette står fast. Gud er den som er både begynnelsen og enden.

Du har ingen grunn på at dette gjelder deg. Ta det til og takk for det.

"Ja, amen! Jeg er Alfa og Omega, sier Herren Gud, han som er og som var og som kommer, Den allmechtige."

Asbjørn Hjorthaug

Uppenbarelseboken i bibelen

Uppenbarelseboken uppfattas i allmänhet som en svår bok, full av dunkla utsagor om framtiden. Men alldeles som man löser ett korsord genom att gå fram och tillbaka och se efter hur orden passar in i varandra, så måste Uppenbarelseboken läsas i ljuset av hela bibeln.

Det är klokast att börja med det som är lättast att förstå, nämligen lovsången inför Guds och Lammets tron. Beskrivningen av Guds tron och den himmelska lovsången återkommer gång på gång. Vi möter den i 4:1-5:14; 7:1-18; 10:1-11:14; 15:1-4, och 19:1-21.

Lovsången tar sin början med det trefaldiga: ”Helig, helig, helig är Herren Gud, Allsmäktig” (4:8). De troende lovsjunger åter och åter, mitt i alla svårigheter, Honom som ”med sitt blod friköpt människor av alla stammar och tungomål, folk och folkslag”, och som därför är ”värdig att ta emot all makt och rikedom, vishet, styrka och ära, härlighet och lovprisning” (5:9,12). Guds folk, ”de som kommer ur det stora lidandet och som har tvättat sina kläder och gjort dem vita i lammets blod”, de prisar Gud och sjunger: ”Amen, lovet och priset, vishet och tack, ära, makt och starkhet tillhör vår Gud” (7:14,12). Mitt i det stora avfallet från Herren och hans ord vittnar de troende för Guds sanning, likt en gång Moses och Elias (11:4-6). Under lidandet tonar deras sång: ”Vem måste inte

bäva, Herre, och ära ditt namn, ty du ensam är helig”. I slutet av Uppenbarelseboken tar segersången överhanden: ”Nu har lammets bröllopsdag kommit. Hans brud har gjort sig redo. Hon har fått en skrud av fint linne, skinande och rent” (19:7). Sist i boken får Johannes se bruden, Lammets hustru, det nya Jerusalem komma ner från himlen, full av Guds härlighet (21:9,10).

Lovsången inför Lammet förstår vi, men hur ska vi få någon reda i allt annat som står i boken? – Vi har sett att Kristi seger och hans kyrkas triumf ständigt skymtar fram. Det tas om gång på gång. Förloppet rör sig framåt i cirklar likt en spiral; varje runda återkommer till samma ställe: Kristi och Guds folk seger, men när ändå ett stycke längre. Om vi läser avsnitten mellan lovsångerna på det sättet, förstår vi att bildspråket skildrar ett förlopp med ständiga angrepp mot Guds folk, angrepp som är lika i syfte men olika i omfattning och tillvägagångssätt.

De sju avsnitten i Uppenbarelseboken – inledda av de sju sändebreven – beskriver alla hoten mot Guds folk i alla tider, men beskriver också Kristi seger och den slutliga domen över Guds fiender. De sju sigillen i kap. 6-8 ger en bild av krig, hunger och död, men i allt detta finns den segerrike ryttaren på evangeliets vita häst; och Guds folk får hans skyddande märke tryckt i sina pannor.

De sju sigillen leder över till de sju basunerna i kap. 8-11. Plågorna som de förkunnar liknar i mycket dem som drabbade Egypten före Israels barns uttåg: hagel och eld, blod, bittert vatten, mörker och gräshoppor. Framställningen är givetvis bildlig och avser både fruktansvärda händelser och djävulska makters verksamhet. Det sista framgår inte minst av den femte basunen, som förkunnar att rök stiger upp ur avgrundens brunn, Satans vistelseort, och skymmer Kristus. Röken, den demoniska andan, tränger in i den heliga

staden i Guds tempel – inte det jordiska (det var förstört), utan i Guds församling, som många gånger i Nya Testamentet kallas Guds tempel. Guds fiender, hedningarna, förtrampar den heliga staden, Guds församling, under fyrtiotvå månader. (Lägg märke till att 42 månader är 3,5 år, dvs. 7 delat i två, där siffran 7 står för Guds nådiga handlande, och 3,5 alltså är 7 brutet itu.)

De sju basunerna leder i kap. 12-15 över i sju syner. I dessa syner ses Draken, dvs. Satan, söka döda Jesusbarnet, han som ska styra med järnspira (Ps 2:9). Kvinnan som föder är alla troendes mor, den sanna kyrkan både i Gamla och Nya Testamentet. Draken ställer sig så vid havet och ser ur detta ett vilddjur stiga upp, ett som förenar egenskaper hos de fyra djuren (rikena) i Daniel kap. 7, men är långt värre: det ger sig ut för att ha fått ett dödligt sår som blivit läkt; det ”efterapar” på så sätt Kristus och hans seger över döden. Detta är Antikrist. Ett annat vilddjur kommer så fram från jorden: det är den falske profeten (jfr 16:13; 19:20; 20:10), som har sken av mildhet men har röst som en drake och för Antikrists talan.

Men ”frälsningens hövding har ej sänkt sitt svärd”, som det heter i en psalm. I kap. 15-16 töms sju skålar fyllda med Guds vrede ut över jorden. Innehållet i dessa skålar liknar det som basunerna förkunnar, men betecknar samtidigt en stegring: rör det sig nu om allomfattande plågor, inte som tidigare om en tredjedel av skapelsen.

Kap. 17-19 beskriver Guds dom över Antikrist. Staden, den stora skökan som bärs upp av Antikrist, går under. Ryttaren på den vita hästen, Kristus själv, besegrar Antikrist och hans profet.

I kap. 20-22 ses Draken bunden under den symboliska tiden av tusen år – det vill säga när evangeliets förkunnelse berövar honom makt. Han släpps sedan åter lös, för att till slut kastas i sjön av eld och

svavel. Därpå öppnas domsböckerna och de, vars namn är skrivna i livets bok, får del av livet i det himmelska Jerusalem, som ses komma ner från Gud i himmelen full av hans härlighet.

Uppenbarelseboken slutar med en förmaning att inte gömma synen under ett sigill i väntan på att dess innehåll en gång ska bekräftas – nej, tiden är nära, boken ska föreläsa i Guds församling.

Mats Eskhult

“Den som har øre, han høre hva ånden sier til menighetene...” Åpb 2:7

Foto:GAHj

Den stora räkningsdagen

Bibelns inledande kapitel, skapelseberättelsen, uppenbarar för oss vad vi med vår naturliga kunskap inte kan komma åt. Bibelns sista bok låter oss likaså blicka in i vad som är oåtkomligt för vår kunskap.

Efter de sju sändebreven, som rör ”vad som nu är”, kommer från och med kapitel fyra ”vad som ska ske herefter”. Johannes får se en dörr stå öppen i himmelen och han ”kom i Anden”. Han får i profetiska syner skåda Guds församlings kommande villkor, vi kunde kalla det världshistorien ur kyrkohistoriens perspektiv. Uppenbarelsboken är i sin helhet uppbyggd av sju huvudstycken av vilka fem i sin tur är delade i sju delar. Den visar oss den lidande och stridande kyrkan här på jorden och i himmelen den triumferande kyrkan.

I den här lilla artikeln ska vi gå till det tjugonde kapitlet, vers 11 och framåt. *”Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen.”* Vad är det Johannes (och vi) får skåda här? Det är den yttersta domen. Den scen Johannes får uppmålad här i en syn på ön Patmos den har han redan omkring sextio år tidigare hört sin Herre och Mästare beskriva i den predikan som är återgiven av aposteln och evangelisten Matteus: *”När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då ska han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk ska samlas inför honom ...”*

Han som sitter på tronen är alltså

Människosonen, Herren Jesus Kristus, som här håller den sista och slutgiltiga domen. *”Inte beller dömer Fadern någon, utan all dom har han överlämnat åt Sonen.”* Vi har i en tidigare syn hört hur människorna inför domen ropade till bergen och klipporna: *”Fall över oss och skyl oss för hans ansikte som sitter på tronen, och för Lammets vrede. Deras vredes stora dag har kommit och vem kan uthärda den?”* Men inga berg och klippor kunde rädda dem undan domen. Här hör vi att till och med själva jorden och himmelen flydde för hans ansikte. Men det fanns inte någon plats för dem att undkomma vredens stora dag. Så total och allomfattande är slutdomen, att den innefattar hela skapelsen, inte bara människorna och änglarna. Han som sitter på tronen säger: *”Se, jag gör allting nytt.”* Efter den yttersta dagen är ingenting detsamma som det är här i tiden. ”Men i enlighet med hans löfte väntar vi nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor.” Himmel och jord förintas inte, men de så att säga nyskapas.

Där stod alltså nu de döda, både stora och små, ja alla människor, alla folk inför tronen. Och böcker öppnades, böckerna där deras jordeliv fanns upptecknat, som Jesus säger: *”Ingenting är gömt som inte ska bli avslöjat, och ingenting är hemligt som inte ska bli känt”*. Hur ska vi då förstå detta att de blev dömda efter sina gärningar? Är det inte tron, tron allena som är det avgörande? Vilka dessa gärningar är framgår av Jesu undervisning i Matteus 25. Med lite eftertanke går tankarna till profeternas allvarsord, deras fördömanden och förmaningar, allra kortast sammanfattat i Amos 5: *”Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt flytande ström”*. Nu räcker naturligtvis inga sådana gärningar för att uppfylla Lagens omutliga krav för att dömas rättfärdig och få gå in i livet. Nej, alla våra gärningar står under Guds vrededom. Men det finns även andra gärningar, av en helt annan kvalitet. Det finns **en** som har fullkomligt uppfyllt allt vad Lagen kräver, i alla avseenden, till minsta prick, och hans gärningar står under Guds välbehag. Om honom vittnar Gud själv: *”Denne är min älskade Son i vilken*

jag har mitt behag. Hör honom!”

Bland dem som står där inför tronen, inför

Domaren är det oräkneligt många som inte har lyssnat till Sonen utan förkastat honom, och dessa får nu träda fram inför Domaren med sina egna gärningar, och de blir dömda efter dem: *”Gå bort ifrån mig, ni förbannade ...”*, de får gå bort till den eviga elden, de blir kastade i eldsjön. Men där finns också oräkneligt många som har lyssnat till honom och tagit emot honom som sin Frälsare och genom tron fått hans gärningar tillräknade som sina, och de blir nu dömda efter dem: *”Kom, ni min Faders välsignade och ta i besittning det rike som är tillrett åt er från världens begynnelse”*.

Bland de böcker som öppnades fann även en speciell bok, det var Livets Bok. I den boken står skrivna alla de människor som Gud av evighet har utkorat och sedan här i tiden kallat och omvänt, ja genom evangelium upptänt tron i deras hjärtan och bevarat dem i tron. Här visar det sig vad **nåden allena** innebär: det fanns absolut ingenting hos dessa ”min Faders välsignade” som hade gjort dem värdiga att gå in i ”det rike som är tillrett från världens begynnelse”, det var endast och uteslutande Guds godhet, hans förtjänst att de nu får gå in i den eviga saligheten. På julnatten sjöng änglakören till Lammets lov på en äng utanför Betlehem. Här står nu inför tronen en skara stor som ingen kan räkna tillsammans med änglarna och sjunger den nya sången, sången om ett slaktat lamm.

Innan vi avslutar måste vi påminna varandra om att vi här har att göra med bildspråk, och då gäller som alltid att man inte får

pressa detaljerna för hårt. Vi vet inte riktigt vad som menas med alla delar här, det är inte klart uppenbart, därför ska vi kristna inte heller tvista om sådant. Vi får ge oss till tåls och vänta tills den dagen kommer, då vi alla står där. Men då lär den angelägna frågan inte vara Uppenbarelsbokens tolkning, utan: på vilken sida ska jag ställas? Är jag skriven i Livets Bok? Ja, den frågan har i alla tider många kristna oroligt ställt sig. Jesus sa: *”Den som kommer till mig, honom ska jag sannerligen inte kasta ut.”* Där har du svaret: Tro på Herren Jesus Kristus så blir du frälst. I en gammal psalm sjunger vi: *”Min sköld du värdes vara Ut i all sorg och nöd*

Och för mig uppenbara Din bild, då du blev död! Jag blott på dig vill blicka, Mitt nådaval att se, Av dig mig vederkvicka. Ack, må det ständigt ske!” En blick på den korsfäste Frälsaren säger allt du behöver veta: För dig!

En herrdag i höjden är vorden besluten Av konungen uti det himmelska land, Att han skall hitkomma med mång sinom tusen Och kalla till doms både kvinna och man, Med änglarnas röst, De trogna till tröst, Med svidande styng i de otrognas bröst.

Ack, mildaste Jesu, föröka oss trona, Att vi må beredda och vakande stå, Att vi ej bortmista vår salighets krona Och att vi din nåd ej förlustiga gå. O räck oss din hand, Vår Frälsareman, Och för oss till himlens lycksaliga land.

Åke Malander

“...Og staden trenger ikke solen eller månen til å lyse for seg; for Guds herlighet opplyser den og lammet er den lys....” Åpb 21:22-ff.

Foto: GAHj

Människan med odjurets tal

Vi möter i Uppenbarelseboken många märkliga saker, inte minst i de profetior om framtiden

1 Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. 2 Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet. 3 Ett av dess huvuden såg ut som om det hade blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts. Hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde efter det, 4 och man tillbad draken, därför att han hade gett sin makt åt vilddjuret. Och man tillbad vilddjuret och sade: "Vem är som vilddjuret, och vem kan strida mot det?"

5 Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtyotvå månader. 6 Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bor i himlen. 7 Och åt vilddjuret gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag. 8 Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning. 9 Den som har öron må höra. 10 Om någon måste gå i fångenskap, skall han gå i fångenskap. Och om någon måste dödas med

svärd, skall han dödas med svärd. Här visar sig de heligas uthållighet och tro. 11 Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. 12 Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. 13 Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. 14 Genom de tecken det har fått makt att göra inför vilddjuret vilseleder det dem som bor på jorden. Det befäller jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret, som har ett sår av ett svärd men levde. 15 Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild. 16 Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, 17 så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal. 18 Här gäller det att vara vis. Den som har förstånd må räkna ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sexhundrasextiosex.

Vi möter i Uppenbarelseboken många märkliga saker, inte minst i de profetior om framtiden som kommer fram i kapitlen. Ett av dessa är just 13 kapitlet som innehåller dels en framtida syn på hur de kristna ska mötas av motstånd och förföljelse av sällan skadat slag men också det hur människor och världen tillber sig själv och att egenkärleken som är människans synd får stå centrum. I slutet på kapitlet möter vi det förunderliga räknetalet som antas ange människans tal.

En avgörande sak är just vad vi ser i dag att kyrkor, inte minst i de mest etablerade former som Svenska kyrkan som både bejaktar och accepterar och bekänner sig till både kvinnliga präster och homoäktenskap som i båda fallen står i uppenbar strid emot Guds up-

penbarelse och ord. Man har skapat sitt eget "evangelium" där inte längre Guds ord betyder något utan där människors åsikter om gemenskap och övertygelse får spela den avgörande rollen. Vad allt sådant leder till det visar Uppenbarelseboken inte minst i det 13 kapitlet där tillbedjan och underkastelse till de världsliga blir det avgörande.

Det som emellertid är det avgörande är att tillbedjan sker. Det betyder att man tillbeder det mänskliga och det man anser vara bra och sant och egentligen tillber man sin egenkärlek. Fastän inget mänskligt eller av denna världen har någon sanning i sig eller något gudomligt i sig, utan bara synd, lögn och bedrägeri.

Det märkliga i slutet av kapitlet är det räkningstal som anges för odjurets och människans del, 666. På grekiskan i Novum står just detta tal utskrivet, men tittar vi på de tidigaste manuserna på grekiska står bara tre konsonater, chi, xi, sigma, alltså c x s. Och frågan uppstår då vad detta tal egentligen betyder?

Klart är att själva talet 666 uttrycker ofullkomlighetens tal, eftersom fullkomlighetens tal är 7. Och även om siffrorna fördubblats finns inget annat än ofullkomligheten kvar. På hebreiska blir talet 666 uttryckt med hebreiskans bokstäver taw = 400, resh = 200, samek = 60, waw = 6. Så ser alltså talet ut på hebreiska. Men jag tror egentligen att de grekiska bokstäverna går tillbaka på ett hebreiskt namn el-

ler verb som har något väsentligt att säga oss. Ofta har det utlagts så att man på hebreiska ska sluta sig till att det är kejsaren Nero som det syftas på.

Men jag tror att bokstäverna har en mera omfattande och vidare betydelse. Man måste se vad de grekiska konsonanterna skulle kunna betyda på hebreiska. Om man tittar i Septuaginta, den grekiska översättningen av Gamla testamentet 150 år före Kristi födelse, då skulle man kunna anta att de tre grekiska bokstäverna skulle kunna mots-

vara de hebreiska bokstäverna ”kaf, het, shin”, och på hebreiska blir det då **כ ה ש** och detta ord betyder ”lögn” och ”bedrägeri”.

Om detta stämmer, det kan jag förstås inte alls veta, men innebörden är precis det som människans tillbedjan av världen och världens furstar betyder, det vill säga en verklig lögn och ett verkligt bedrägeri. Och när detta sägs vara människans tal då visar det hur långt människan i sin synd strävar och hur långt bort från Gud hon går. Så är det med människans synd, lögn och bedrägeri, och där hon inte kommer till besinning och inser vad hon själv är, så

fortsätter hennes väg såsom Johannes Uppenbarelse beskriver, särskilt i det 13 kapitlet.

Därför har vi alla något att lära av Uppenbarelseboken som visar på vår framtid men också på de förunderliga profetiorna som ger oss tröst och frid i Jesus Kristus: *”Dessa är de som kommer ur den stora bedrävelsen, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod...”*

Gunnar Edwardsson

“Og jeg så en ny himmel og en ny jord; for den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud..”
Åpb 21:1ff.

Foto:GAHj.